Libri i miqësimit, përkrahjes, dhe aleancës me jomuslimanët kundër muslimanëve

Njohja dhe kuptimi i miqësisë dhe armiqësisë

Përkufizimi gjuhësor: Fjala "el-uela'" rrjedh nga fjala "el-uilaje" që domethënë "dashuri".Kurse fjala "el-bera'" rrjedh nga folja "bera" që domethënë "thyej".

Përkufizimi fetar: El-uela' domethënë: t'i duash muslimanët, t'u ndihmosh atyre, t'i nderosh, t'i respektosh dhe të jesh afër tyre. El-bera' domethënë: t'i urresh jobesimtarët, të largohesh nga ta dhe të mos u ndihmosh atyre.

Shejhul-Islam Ibn Tejmije ka thënë: "Deklarimi i "La ilahe ilaAllah" kërkon të mos duash dhe të urresh, për asgjë tjetër përveç për hir të Allahut, as nuk duhet të ketë ndonjë miqësi dhe armiqësi, veç se për hir të Allahut, dhe se duhet të duash dhe urresh atë që Allahu e do dhe e urren."

Sipas kuptimit gjuhësor fjala "Wela" nënkupton: dashuri, ndihmë dhe afërsi. Dhe "Bera" është e kundërta e saj. Një tjetër term që është përdorur shpesh për Bera është termi 'adaa' (armiqësi).

Kuptimi terminologjik i miqësisë dhe armiqësisë:

Shejhul-Islam Ibn Tejmije, rahimehullah, ka thënë: "Welaayah" (miqësia) është e kundërta e "adaawah" (armiqësisë). Rrënja e welaayah është dashuri dhe afërsi e ngushtë, dhe rrënja e "adaawah" është armiqësi dhe të qëndruarit sa më larg.

Shejh Abdul-Latif 'alush-Sheikh, rahimehullah, ka thënë: "Rrënja e "Welas" është dashuria dhe rrënja e "adaas" është armiqësia. Nga këto dyja rrjedhin veprat e zemrës dhe gjymtyrëve. Ata [veprime] që shprehin realitetin e miqësisë dhe armiqësisë përfshijnë: dhënien e ndihmës, socializimin, bashkëpunimin, si dhe xhihadin, migrimin, dhe të ngjashme.

Pra miqësia dhe armiqësia janë të nevojshme – ngase janë argumentuar në Kur'an dhe Sunet. Disa nga argumentet prej Librit të Allahut përfshijnë:

"Besimtarët të mos i mësojnë mosbesimtarët, e ti lënë manash besimtarët. E kush bën atë, ai nga feja e All-llahut nuk ka asgjë, përveq për qëllim ruajtja prej të keqës së tyre. All-llahu ju tërheq vërejtjen prej (dënimit të) Tij pse vetëm te All-llahu është e ardhmja." [Ali-Imran: 28]

"Thuaj: Nëse e doni All-llahun, atëherë ejani pas meje që All-llahu të ju dojë, t'ju falë mëkatet tuaja, se All-llahu është që fal shumë, mëshiron shumë. Thuaj: "Bindjuni All-llahut dhe të dërguarit, e ata refuzojnë, atëherë All-llahu nuk i do pabesimtarët!" [Ali-Imran: 31-32]

"Ata dëshirojnë që edhe ju të mos besoni sikurse nuk besuan vetë dhe bëheni të njejtë. Mos i zinini për miq prej tyre derisa ata të shpërngulen (si ju) për hirë të All-llahut, e nëse refuzojnë, atëherë kudo që t'i gjeni, kapni dhe mbytni dhe prej tyre mos zini as mik as ndihmës." [en-Nisa:89]

"O ju që besuat! Mos zini miq as jehuditë, e as të krishterët. Ata janë miq të njëri-tjetrit. E kush prej jush i miqëson ata, ai është prej tyre. Vërtetë All-llahu nuk vë në rrugë të drejtë popullin zullumqarë." [el-Maide: 51]

"O ju që besuat! Kush largohet prej nga feja e vet (i bën dëm vetes) s'ka dyshim se All-llahu do të sjellë një popull që Ai e do atë (popull) dhe ata e duan Atë (Zotin), (një popull) që është

modest e i butë ndaj besimtarëve, por i ashpër dhe i fortë ndaj mohuesve, që lufton në rrugën e All-llahut dhe që nuk i frikësohet kërcënimit të asnjë kërcënuesi." [el-Maide: 54]

Pejgamberi (salAllahu alejhi ve Selem) ka thënë:

"Jini të sinqertë për çdo musliman, dhe distancohuni prej jobesimtarëve".

"Hallka më e forte e besimit është të duash dhe të urresh për hir të Allahut".

"Hallka më e forte e besimit është të kesh miqësi, afërsi (Wela) dhe armiqësi, shkëputje (bera) vetëm për hir të Allahut"

Ibn Abbasi, radiallahu anhu ka thënë: "Kushdo që don për hir të Allahut dhe urren për hir të Allahut, ka miqësi për hir të Allahut dhe armiqësi për hir të Allahut, për shkak të kësaj, ai do ta fitoj miqësinë dhe afërsinë e Allahut. Një person nuk do të shijoj ëmbëlsinë e besimit edhe nëse ai falet dhe agjëron në bollëk - derisa ai të jetë prej këtyre. Sot njerëzit në përgjithësi, miqësimin e tyre e bazojnë mbi çështjet e materializmit të kësaj bote, por kjo nuk do t'iu sjell atyre kurrfarë dobie (në ahiret)."

Shejh Abdur-Rahman ibn Hasan ka thënë në lidhje me këtë: "Kjo nuk do t'ju sjell ndonjë dobi atyre, në të vërtetë ajo është që do ti dëmtojë ata", ashtu siç thotë Allahu i Lartësuar: **"Atë ditë shokët e ngushtë do të jenë armiq të njeri-tjetrit, përveç atyre që ishin të sinqertë në miqësi."** [ez-Zuhruf: 67]

Shejh Sulejman ibn Abdullah, rahimehullah, gjithashtu tha: 'Ka 'wela' për hir të Allahut' dhe shpjegoi nevojën e dashurisë për hir të Allahut, dhe tha: 'duke shprehur besnikëri'. Gjithashtu kjo tregon se dashuria e thjeshtë dhe si e vetme nuk është e mjaftueshme. Përkundrazi, është thelbësore që së bashku me këtë dashuri, të ketë besnikëri,miqësi që është rrjedhojë e domosdoshme e kësaj dashurie. Kjo përfshin ndihmën, nderimin, rrespektimin dhe të qenit (ndejtja) me ata të cilët ju i doni nga brenda dhe nga jashtë'.

Dhe thotë: 'dhe 'adaa-ja' për hir të Allahut e shpjegon nevojën e urrejtjes për hir të Allahut, që do të thotë: Shfaqja e armiqësisë me vepra të tilla si xhihadi kundër armiqve të Allahut, shkëputja prej tyre, dhe të qenit larg prej tyre, nga brenda dhe nga jashtë'. Kjo tregon faktin se vetëm urrejtja në zemër nuk mjafton. Përkundrazi është esenciale, që së bashku me këtë, duhet të jetë edhe përmbushja e kërkesave të kësaj fjale, ashtu siç ka thënë Allahu, i Lartësuar:

"Ju e keni shembullin më të mirë te Ibrahimi dhe ata që ishin me të, kur i thanë popullit të vet: Ne tërhiqemi prej jush dhe prej asaj që adhuroni, pos All-llahut, nuk besojnë tuajën, prandaj ndërmjet nesh e jush është e hapët armiqësia e urrejtja derisa ta besoni vetëm All-llahun Një!" [Mumtehinë: 4]

Llojet e formave të miqësimit të pabesimtarëve të cilat janë kufër

Dijetarët kanë përmendur format e miqësimit të jobesimtarëve, të cilat arrijnë shkallën e kufrit të madh:

1. Miqësimi i muslimanit me jomuslimanin duke jetuar në një vend dhe duke marrë pjesë në luftë me ata. Kjo formë është kufër i madh, për shkak të fjalës së Allahut:"O ju që besuat! Mos zini miq as jehuditë, e as të krishterët. Ata janë miq të njëri-tjetrit. E kush prej jush i miqëson ata, ai është prej tyre". (Maide, 51).

2. Ndihma e jomuslimanëve kundër muslimanëve, përkrahja dhe aleanca e tyre kundëra muslimanëve (kjo çështje sot është bërë musibet – sprovë e madhe për muslimanët).

3. Përngjasimi i plotë me jobesimtarët (sot një numër i madhë i muslimanëve janë duke iu përngjasuar jobesimtarëve, Allahu na ruajtë).

4. Madhërimi i asaj në të cilën janë ata prej kufrit dhe shirkut.

5. Dashuria për fitoren e tyre dhe urrejtja e fitores së muslimanëve kundër tyre (për fat të keq sot po shohim disa prej atyre në qoftë me vetdije apo pavetëdije që gëzohen me fitoren e jomuslimanëve, murtedinëve dhe mushrikëve kundëra muslimanëve, Allahu na ruajtë).

6. Thirrja në zbatimin e ligjeve të kufrit në të cilat janë ata, (edhe ky fenomen sot po ndodhë prej atyre që e quajnë vetën muslimanë).

7. Akuzimi i ligjeve të Islamit për t'i kënaqur ata, siç është akuzimi i dispozitave të ajeteve të mbulesës, shkurorëzimit dhe martesës. (unë po them siç është edhe akuzimi i dispozitave dhe rregullave të shirkut të ligjëvënies dhe atyre rregullave që lidhen me të siç është: Partit, parlamenti, deputetët, votimet e kështu me radhë. Pastaj akuzimi i rregullave dhe dispozitave të xhihadit, el-vera-së vel-bera-së, tekfirit...).

8. Thirrja për bashkimin e feve dhe mos dallimit mes muslimanit dhe kafirit për shkak fesë së tij (Edhe ky fenomen sot është përhapur me të madhe në mesin e muslimanëve e në veçanti në mesin e myftilerëve dhe imamëve, të cilët thërrasin në bashkimin e fesë).[1]

9.Ndihma e tyre me pasuri apo trup në luftë kundër muslimanëve, (ky fenomen sot jo vetëm që është përhapur me të madhe por ka edhe të ashtuquajtur njerëz të dijes të cilët këtë gjë nuk e quajnë kufr të madhë, dhe ata me këto fetva të tyre që po i dhëjnë vetëmse po i largojnë njerëzit nga feja, po e humbin vetën dhe njerëzit tjerë nga rruga e drejtë e Allahut subhanehu ve teala, Allahu na ruajtë).[2]

Llojet e formave të miqësimit me pabesimtarët të cilët nuk janë kufër

Animi kah ata, si ujdia dhe shtirja para tyre, kjo për shkak të fjalës së Allahut Te'ala: **"Ata kanë dëshirë që ti të bësh lajka, e që edhe ata të bëjnë lajka"**. (Kalem 9), nderimi i tyre, futja e tyre tek udhëheqësit muslimanë, shfrytëzimi i tyre në udhëheqësi, shkrimi apo si nëpunës i tij, ndeja me ta, vizitimi, shërbimi i tyre qoftë kjo edhe diç e vogël si gdhendja e lapsit, afrimi i ngjyrës për të shkruar zullumin e tyre, thirrja e tyre me emra të madhërimit siç janë thëniet: zotëri, të urtë, dijetarë; siç i thonë tagutit të tyre zotëri filani.

1. Përngjasimi me ta në veshje dhe në të folur.

2. Udhëtimi në vendet e tyre për t'u argëtuar e për t'u kënaqur.

---

[1]Shih format e kufrit të madh në: 1.Mualat muadat 23/1. 2.Mexhmuatu teuhid f.275. 3.Dureru Senije 235/1. 4.Dauetu ila vahdetil edjan të shejh Bekr Ebu Zejd.

[2] Marrë nga libri: Davabitu tekfiril muajen f. 173-174.

3. Qëndrimi në vendet e tyre dhe moszhvendosja nga ato vende për në vendet e muslimanëve për ta shpëtuar fenë.

4. Përdorimi i kalendarit të tyre, veçanërisht atij që tregon festat e tyre dhe ditët që janë të rëndësishme për ta, siç është kalendari gregorian.

5. Pjesëmarrja në festat e tyre, ndihma që u jepet atyre për t'i kremtuar ato dhe përgëzimi i tyre për ato festa.

6. Emërtimi me emra të tyre.[3]

Dyshimet e murxhive bashkëkohorë në lidhje me këtë mesele

Në dyshimet e murxhive që bëjnë pjesë sa i përket ndihmës së pabesimtarëve në luftë kundër muslimanëve janë:

1.Përkufizimi i kufrit në ndihmën e jomuslimanëve kundër muslimanëve vetëm me trup përveç ndihmës në forma tjera duke iu ndihmuar jomuslimanëve kundër muslimanëve.

2.Përkufizimi i kufrit në ndihmën e jomuslimanëve kundër muslimanëve me bindje, dmth vetëm nëse ai beson se kjo është e lejuar në këtë rastë ai ka dalur nga feja.

3.Dhe përkufizimi i kufrit në ndihmën e jomuslimanëve kundër muslimanëve në dashuri ndaj fesë tyre ose nëse ai i do ata për shkak të fesë së tyre, atëherë kjo në këtë rastë është kufr i madhë. E nëse nuk i do jomuslimanët për shkak fesë së tyre, por ju ndihmon kundër muslimanëve, murxhit bashkëkohorë thonë ai nuk bëhet kafir me këto!!!

Kundërpërgjigjja ndaj këtij dyshimi është si vijonë më poshtë:

1.Shejh AbduRrahman b. Hasen, duke sqaruar çështjet të cilat prishin teuhidin, e përmend miqësimin e mushrikëve, dhe thotë: "**Çështja e tretë prej atyre që prishin teuhidin, është miqësimi i mushrikut, mbështetja e tyre, ndihma dhe përkrahja e tyre me dorë, gjuhë apo pasuri,** siç tha Allahu Te'ala:

"Ti as nuk ke shpresuar se do të shpallet ty libri, por kjo është mëshirë e Zotit tënd, andaj ti kurrsesi të mos jesh ndihmëtar i jobesimtarëve". (Kasas, 86)

Dhe tha: **"Zoti im, betohem në ato të mira që m'i dhurove mua se kurrë nuk do të vihem në ndihmë të kriminelëve"**. (Kasas, 17)[4]

2.Sulejman ibn Abdullah ibn Muhammed ibn Abdul vehab, duke shpjeguar formën e kufrit të miqësimit të jobesimtarëve, thotë: **"Kush u ndihmon mushrikëve kundër muslimanëve, nëse u**

[3] Marrë nga libri "Et-Teuhijd el-mujesser" i autorit Abdullah El-Huvejl

[4] Shih:Dureru Senije 338/8, Fetava Eimeti Nexhdije 435/5

ndihmon me të holla të cilat i përdorin në luftë kundër muslimanëve, pa ndonjë dhunë, ai vetëm se ka bërë kufër". [5]

3.Shejh **Abdullah b. AbduLatif Ale Shejh**, thotë: "Ky miqësim është kufër i cili të nxjerr nga feja, **kjo është mbrojtja e tyre, ndihma me pasuri, trup dhe mendime".**[6]

4.Shejkh Ahmed Shakir, rahimehullah Te'ala, duke folur në lidhje për ndihmën e anglezëve dhe francezëve kundër muslimanëve në kohën e tij ka thënë:

Dhe le të di çdo musliman kudo që ai është në botë: se në qoftë se ai ju ndihmonë kundërshtarëve dhe armiqëve të islamit atyre që i burgosin muslimanët, nga anglezët dhe francezët dhe aleatëve të tyre dhe atyre mu si këta, **në çfardo mënyre qoftë prej mënyrave për t'ju ndihmuar atyre,** apo të ju premtoj se ai nuk do të luftojë kundër tyre sipas mundësis së tij dhe që ata janë të qetë dhe të lirë prej tij, **e lëre më që ai të ju ndihmojë atyre kundër vëllezërve të tyre në fe, me një fjalë ose vepër**, dhe në të vërtetë nëse ai bënë diç nga kjo dhe më pas e falë namazin, namazi i tij është BATIL (i kotë), ose nëse ai mer abdes apo gusul ose tejemmum tahareti i tij (pastrimi) është poashtu batil, ose të agjëroj, agjërimin vullnetar apo obligues edhe agjërimin e ka batil, apo ta kryen haxhin edhe haxhin e ka batil, apo të jep zekat ose sadak edhe kjo është batil dhe i anuluar, çdo adhurim prej adhurimeve që i bënë edhe ky adhurim i tij është batil dhe i anuluar, dhe se çfardo adhurimi që bënë nuk ka asnjë shpërblim, përkundrazi ai në përgjithësi ka mëkat në të dhe gjynah.[7]

5.Sheikh Ibn Bazi, Allahu e mëshiroftë, ka thënë: "**Dijetarët islam janë të pajtuar njëzëri**, **se ai i cili ju ndihmon jobesimtarëve kundër muslimanëve**, **me çfarëdo lloj ndihme**, **është kafir si ata."** [8]

6.Shejh Hamud Ibn Ukla Esh-Shuajbi rahimehullah, thotë:" Prandaj, kushdo që ju ndihmonë shteteve të pabesimtarëve, si shteteve të bashkuara të amerikës dhe aleatëve të saj të kufrit, kundër muslimanëve, ai bëhet qafir dhe renegat, **pa marrë parasyshë se çfarë lloji i ndihmës është ajo."** [9]

7.Sheikh Abdullah Sad, hafidhehullahu Te'ala, poashtu thotë: "Le ta dij çdo musliman së të ndihmuarit e armiqëve të Allahut kundër miqëve të Allahut **me çfardo llojë ndihme dhe i mbështetjes qoftë , ajo përfshihet në vepër e cila e shkatërron islamin.** Në këtë na tregon Kurani, sunneti dhe fjalët e dijetarëve. Pra, le të jetë njeriu i kujdesshëm që mos të dal nga feja e që për këtë të mos e di. [10]

8.Shejh Bishr ibn Fehd el-Bishr, hafidhahullahu teala, thotë:'' Duke u bazuar në atë që thamë më lartë na bëhet e qartë se për të ndihmuar Amerikën në agresionin e saj kundër Afganistanit, pavarësisht **nëse kjo ndihmë bëhet me njerëz, pasuri, armë, apo me të menduar**, kjo paraqet mudhaheru (përkrahje) të mosbesimarëve kundër muslimanëve dhe **kjo është kufr dhe braktisje nga Islami. Ky rregull i përfshin individët, grupet dhe të tjerët.**[11]

9.Sheikh Hamid el Ali ka thënë: " Kush ju ndihmon në esencë mosbesimtarëve (kufarë al aslijjun) ose ju ndihmon murtedve, ose ju tregon dobësit e muslimanëve kundër të cilët qafirat i luftojnë apo ju ndihmon atyre të cilët janë ndihmëtarët e qafirave nga murtedat ushtarak dhe policëve të

---

[5] Fetava Eimeti Nexhdije 476/1. shih librin:Davabitu tekfiril muajen.

[6]shih:Dureru Senije 201/7, Neukidul iman f.360-390, Mexhmuatu Teuhid f.190, Fetava Nexhdije 440/1

[7]Shih:Kelimetu hakk f.126.

[8] Burimi: Fetava Bin Baz, 274/1.

[9] Fetvaja e Shejh Hammudit e lëshuar: 21/07/1422

[10] fetvat e shejh Abdullah Sadit e lëshuar me daten 24/7/1422.h. ...

[11] fetvaja e lëshuar e shejh Bishr 1/8/1422. ...

tyre për ti arrestuar muxhahidat, **në fjalë, në vepra, apo duke ju treguar** (dmth, për të treguar vendin e qëndrimit të tyre dhe kështu me radhë) **ky është kafir mu sikur ata**.[12]

10.Duke shpjeguar anuluesin e tetë shejh Abdul-Azijz er-Rraxhihi (Allahu e ruajt) thotë: ***Nëse dikush i ndihmon mushrikëve kundër Muslimanëve, kjo do të thotë se ai është miqësuar me mushrikët dhe i do ata. Kështu që miqësimi i tij me ta është dalje nga feja sepse kjo tregon dashurinë që ka ai për ta. Nëse ai i ndihmon mushrikëve kundër Muslimanëve me lekë, me armë ose duke u dhënë mendim, ky është argumenti që ai i do ata, dhe t'i duash ata është braktisje e fesë.*** [13]

11.Shejh Sulejman Ibn Nasir El-Ulvani hafidhullahu Te'ala, thotë: **"Disa dijetarë na përcjellin konsenzuesin se ndihma ndaj pabesimtarëve kundër muslimanëve, me trup, pasuri dhe duke i mbrojtur ata me vepra dhe laps është kufr dhe ridde nga islami**, Allahu thotë: **"Dhe kush nga ju i merr ata si mbrojtës, ai është prej tyre Allahu nuk e udhëzon popullin zullumqar.. "** [Maide: 51] [14]

12.Shejh Nasir El-Fehdi thotë: **"Dije se në çfardo lloj ndihme ndaj mosbesimtarëve në luftën e tyre kundër muslimanëve, pamarrëparasysh nëse ajo ndihmë është me trup, apo me armë, me gjuhë, me zemër, me shkrim, me pasuri ose me mendje, apo me diç tjetër , kjo është kufr dhe ridde dalje nga islami Allahu na ruajtë nga kjo"** [15]

Nga këto fjalë dhe fetvat e dijetarëve kuptuam se çdo lloj ndihme që u bëhet kufarëve kundëra muslimanëve, në qoftë ajo ndihmë vetëm me një fjalë – p.sh. duke ua treguar vendin kufarëve muslimanëve, me dorë, me trup, me pasuri me laps dhe me vepra ajo ndihmes është ridde – dalje nga islami dhe është kufr i madhë që e nxjerrë muslimanin nga feja. Ndërsa përkufizimi i kufrit vetëm me trup, ose me bindje se kjo vepër nuk është e lejuar, apo për shkak dashurisë ndaj fesë tyre, këto fjalë askush nuk i ka thënë prej dijetarëve të Selefit, përveç disa murxhive bashkëkohorë të kohës tonë. Madje në këtë çështje ka ixhma – konsensus të dijetarëve ashtu siç tha Sheikh Ibn Bazi, Allahu e mëshiroftë: "Dijetarët islam janë të pajtuar njëzëri, se ai i cili ju ndihmon jobesimtarëve kundër muslimanëve, me çfarëdo lloj ndihme, është kafir si ata." Çdo fjalë që e themi pas kësaj mendoj se është e panevojshme, andaj nëse edhe pas këtij sqarimi prap dyshon kërko udhëzimin prej Allahut ngase vetëm ai është që udhëzon në rrugën e drejtë.

[12]http://tawhed.ws

[13]Shih librin:Anuluesit e islamit me shpjegim të Shejkh Abdul-Azijz er-Rraxhihi
[14]Fetvaja e Shejh Sulejmanit e dhënë 07/03/1422.h
[15]Shih: Et-tibjan FiKufri Men Ane El-Amrikan: fq.48

Ne nuk miqësohemi për hirë të vendit, apo kombit, ose flamurit, partisë, apo grupit që i takon, ose pasurisë dhe parasë, përkundrazi miqësia jonë është vetëm për Allahun Më të Lartin, Zotin e gjithë botërave

- Miqësia është për atë që beson në Allahun si Zot dhe Islamin si fe dhe Muhammedin paqja dhe mëshira e Allahut qoftë mbi të si profet.
- Miqësia është për besimtarin që e adhuron Allahun pa i shoqëruar shok dhe e pason Pejgamberin paqja dhe mëshira e Allahut qoftë mbi të në të gjitha thëniet dhe veprat e tij.
- Miqësia është për atë që e ka marrë Kuranin si metodë dhe mënyrë të sjelljes ose jetës së tij.
- Miqësia është për atë që mundohet ta implementon Sheriatin dhe punon seriozisht që ajo të zë rrënjë në zemrat e njerëzve.
- Miqësia është për atë që dëshiron ta rrikthen hilafetin Islam dhe që e refuzon dhe e lufton sekularizmin.
- Miqësia është për atë që e ngrit flamurin e Islamit dhe e shpërndan në të gjitha shtetet, dhe ua mëson njerëzve teuhidin dhe i paralajmëron nga shirku, në mënyrë që ato ta adhurojnë Allahun Falësin, Mirënjohësin dhe ta shkatërrojnë idhujtarinë e varrezave dhe pallateve.
- Miqësia është për atë që e lenë shtëpinë dhe shokët, prindërit dhe vendlindjen e tij, që ti ndihmojë besimtarëve dhe muxhahidave kudo që janë.
- Miqësia është për besimtarin që nxiton me pasurinë dhe veten e tij për ti mbrojtur të dobëtit dhe ti kthen të drejtat e të shtypurve.
- Miqësia është për besimtarin i cili e ka refuzuar demokracinë që e hyjnizon njeriun dhe kundërshton që të udhëhiqet nga ligjet e Allahut. Pra ai që e lufton programin demokratik që është e kundërta e Kuranit dhe Sunnetit, ne e miqësojmë atë, e mbështesim, e duam, ia zgjasim dorën, jemi zemër gjerë, sepse ai i mbron gratë dhe fëmijët e myslimanëve dhe i çliron vendet e shenjta prej duarve të kryqtarëve. Ne e miqësojmë besimtarin që i kundërshton kurthet e jehudëve, krishterëve dhe kukullave të tyre në okupimin e tokave myslimane dhe kontrollimin e naftës, dhe ne jemi krahë për krahë me besimtarin që është i sinqertë me Allahun, Pejgamberin, fenë dhe ummetin e tij. Besimtari i cili nga gjuha dhe duart e tij janë të sigurt myslimanët tjerë, shikon se kë e përkrah dhe e ndihmon, sepse ai nuk e miqëson askënd pos të sinqertin.
- I sinqerti nuk e shet fenë e vet për përfitimet e kësaj bote dhe nuk bën pazar për ta shitur besimin dhe nderin e tij për hir të shtëpisë, ushqimit, gruas dhe fëmijëve, ose pozitës, xhamisë së tij, institucionit të tij, universitetit të tij ose kanalit televiziv të tij.
- I sinqerti nuk merr pjesë në përkrahjen e Amerikanëve dhe shërbëtorëve të tyre.
- I sinqerti është ai i cili i miqëson Muxhahidat dhe i ndihmon ata kundër armiqve në mënyrë që ta kënaq Allahun dhe e pason shembullin e Pejgamberit paqja dhe mëshira e Allahut qoftë mbi të duke i kundërshtuar jehudët dhe Amerikanët dhe ndihmësit dhe përkrahësit e tyre.

Ata nuk u bënë këlyshë ose spiunë të tyre vetëm që të jenë besnik ndaj Allahut dhe të dërguarit të tij dhe besimtarëve. Besnikëria nuk është e vërtetë nëse qëndron me shërbëtorët e tyre dhe nuk ka

besim për ata që janë besnik ndaj Amerikanëve duke ua treguar pikat e dobëta myslimanëve fisnik dhe vendet e Muxhahidave të devotshëm dhe duke bashkëpunuar me ta në emër të luftës ndaj terrorizmit (që nënkupton luftën ndaj Islamit). Nëse kjo është situata e ndonjërit, që nënkupton se ai është besnik ndaj atyre kundër besimtarëve, Allahu këtë person e përshkruan në këtë ajet:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَىٰ أَوْلِيَاءَ ۘ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۚ وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

O ju që besuat! Mos zini miq as jehuditë, e as të krishterët. Ata janë miq të njëri-tjetrit. E kush prej jush i miqëson ata, ai është prej tyre. Vërtetë All-llahu nuk vë në rrugë të drejtë popullin zullumqarë. [Maide 51]

Çdo kush që lidhë aleancë me qafirat dhe lufton kundër muslimanëve ai është murted dhe pabesimtarë

Njeriu nuk mund të bëhet musliman derisa të mos i tekfiroj të gjitha zotërrat e rrejshëm, derisa të mos heqë dorë nga ata. Njeriu i cili nuk i konsideronë adhuruesit e idhujve mushrikë, pabesimtarë, ai nuk mund të bëhet muslimanë, ngase është duke mohuar gjykimin e Allahut ndaj mushrikëve.

Ne e konsiderojmë pabesimtarë çdo njërin edhe nëse ka qenë muslimanë më parë, ose edhe nëse ka qenë ai agja i Pejgamberit salallahu alejhi selam, nëse ka qenë prej atyre të cilëve ju ndihmojnë qafirave dhe lidhë aleancë me ta në luftë kundër muslimanëve si në: Afganistan, Somali, Irak, Kaukaz, Palestinë, në Siri edhe në çdo vend tjetër prej vendeve të muslimanëve në qoftë kjo me fjalë, me vepra, dhe me laps, ai është qafir. Dhe kjo është ajo që kemi mësuar nga mësuesit tanë "tekfirijunë", si Imami komentuesi i kuranit Ibn Xherir et-Taberaniu, imami i Ehli sunetit të shekullit të kaluar Ahmed Shakir, kodra e shekullit tonë Shejh Hamud ibn Ukla esh-shuajbi, Sheikh Muhadithi Sulejman ibn Nasir el-Ulvani, Sheikh Abdullah sadi, Shejh Bin Bazi, shejh bishr ibn fehd, shejh Abdul Aziz er-raxhihi, Shejh Nasir el-Fehd, dhe shumë të tjerë.

Si dhe nga sira – historia e Profetit salallahu alejhi ve selem kemi mësuar, ku në të cilën tregohet një ngjarje e cila ka ndodhur në kohën e Pejgamberit alejhi selam ku të cilët disa sahab e kanë pranuar islamin dhe janë bërë musliman, mirëpo nuk kanë bërë hixhret prej mekës në medine., derisa ka ardhur koha e luftës së bedrit.

Kur ka ardhur lufta e bedrit kanë dashur me nejt me familjen e vet , me pasurin e vetë , se sahabet kur kanë dalur në Medine ju e dini se e kanë lënë pasurin e vetë, i kanë lënë familjet e veta dhe i kanë lënë tokën e vetë, krejt çka kanë pas, edhe kanë dalë edhe ia kanë marë krejt mushrikët çfarë kanë lënë, edhe është dashur me lënë krejt pasurin e vetë për me shku në Medine . E këta s,kanë dashur me lënë pasurin e vetë kanë dashur me ruajt pasurin dhe nga shkaku i kësaj nuk kanë bërë hixhret. Do të thotë kanë pasur mundësi me bërë hixhretin edhe pastaj kur ka ardhur lufta e bedrit mushrikët i kanë marë edhe i kanë nxjerrë me dhunë në luftë kundër muslimanëve.

Edhe këtu tregohet se kur melekët ia kanë marë shpirtërat këtyre njerëzve nuk i kanë pyetur se çka kini në zemërat e juve, se mi pas vetë çka keni në zemrat e juve ata do ti kishin thënë: i kemi besuar Allahut dhe Pejgamberit , por i kanë vetë në cilën palë keni qenë , kur ka ndodhur lufta a keni qenë me muslimanët apo keni qenë në palën e muslimanëve. Gjithashtu ja u bënë të qartë muslimanëve në këtë jetë, në këtë rastë në këtë tregim, se ai i cili i thotë vetës musliman mirëpo kur është në luftë del në anen e mushrikëve dhe ju ndihmonë jomuslimanëve kundër

muslimanëve ai del prej dinit. Sa donë le të thotë se ai është musliman, gjithë ditën le të thotë se është musliman, pesë kohët e namazit le ti falë, zeçat le të jepë krejt le ti bënë, nëse del në palën e mushrikëve dhe lufton kundëra muslimanëve ndërsa ai ka pasur mundësi me ikur edhe nëse e kanë marrë me zorrë, me dhunë, vetë ai ka pasur mundësi para luftës me ikur edhe nuk e ka bërë këtë, ka dashur me ruajt pasurin e vetë dhe interesatë e tjera të dunjasë ky peron nuk llogaritet musliman, del prej fesë edhe nëse e falë namazin.

Kjo është shumë me më rëndësi që i prek disa çështje të kohës së sodit, nësa sikur ka ardhur rasti lufta e muslimanëve që është në afganistan, ana e amerikanëve në palën e tyre aleanca dhe në anën tjetër talibanët qysh është hukmi i muslimanëve ndaj tyre, qysh duhet me gjykuar ? me këtë ajet, pala e aleancës sa të donë le të falën namaz, janë dal në anën e amerikanëve me i luftuar muslimanët nuk llogariten më muslimanë, ae keni të qartë , ky ajet ja bënë muslimanët të qartë që ai nuk mundet me humbë dhe me thonë që vallahin në anën e shkijeve ka pasur muslimanë dhe kanë falur namaz, a do ti llogaritemi ne musliman a duhet me i vra apo nuk duhet me i vra , ata vrahën dhe nuk hynë në vorret e muslimanëve, ngase Allahu aze ve xhel ka thënë kjo çështje ka zgjedhje nga jeta e sahabëve, sahabët kanë pasur problem dhe e kanë ditur dikush prej tyre që e ka pranuar islamin dhe kanë thënë: subhanAllah i kena mbytur vëllezërit tanë e kanë besuar në Allahun dhe Pejgmberin, ndërsa Allahu e ka zbritur këtë ajet dhe me ju kallxu se ata nuk janë konë vëllezërit e juaj . Pse , për arsye se kanë dalë në luftë, ama kanë dalë me dhunë, normal ata nuk kanë dalë me dhunë , por kanë pasur mundësi me bërë hixhret para kësaj, për këtë shkak melekët i kanë thënë : a nuk ka qenë e gjerë toka e Allahut që ju me bërë hixhretin , dmth ju patët mundsi me bërë hixhret por nuk keni bërë keni pritur dhe ju keni dhënë mundësi qafirave me ju kapë me zorr dhe me i luftu kundër muslimanëve pra vendi i tyre është xhehnemi dhe aty mbesin përgjithmonë. Përveq atyre të cilët kanë qenë bura të smurë dhe kanë pasur mundësi me bërë hixhretin edhe grave dhe fëmijëve dmth që s,kanë mujtur me bërë hixhret dhe as rrugën nuk e kanë ditur për në Medine.

Ky ajet na bërë të qartë se nuk shikohet vetëm fjala por shikohet edhe vepra. Ngase melekët nuk i kanë pyetur se çka po thoni por i kanë pyetur se në cilën palë keni qenë . Pyetja e melekëve ka qenë shumë e interesantë ngase nuk i kanë pyetur as çka keni në zemër , as ju çka po mendoni , por i kanë pyetur se në cilën palë ju keni qenë.

Ka pasur prej atyre që në luftë i kanë nxën të gjallë, e njeri prej atyre që e ka pranuar islamin ka qenë migja i Pejgamberit , dhe shkaky i tyre ka qenë që nuk e kanë bërë hixhretin pasuria e tyre. Ibn Abasi e ka pranuar islamin para se me ndodhë hixhreti , mirpo ju ka dhimbur pasuria e vetë me lënë dhe me bërë hixhretin. Në luftën e bedrit Pejgamberi e ka nxonë robë, dhe pastaj ka thënë ja resulallah ti e dinë që une e kam pranuar islamin edhe mushrikët më kanë qitur me zorr, në islam pranohet ajo çfarë bëhet me dhunë do të thotë ka njeriu arsye, mirpo këtu nuk kanë arsye për shkak që kanë mujtur me bërë hixhretin , s,kanë dashur pës shkak pasurisë dhe e kanë pritur kohën për me ja dhënë qafirit mundësin për me i shtie në luftë kundëra muslimanëve , dhe Pejgamberi salallahu alejhi ve selm ka thënë e jashtmja jote ka qenë kundra neve , ti ke qenë në luftë në palën e atyre kundër neve edhe i ka thënë abasit nëse donë me lirue vetën prej robërisë paguaj sikur kanë paguajtur mushrikët e tjerë. Dhe e ka shtie me paguar sikur mushrikët e tjerë për me liruar vetën e tij . Dotë thotë se Pejgamberi migjen e vet abasin nuk ja ka dhënë hukmin e islamit derisa ai ka qenë në palën e jomuslimanëve duke e ditur që abasi nuk e ka bërë hixhretin mirpo, ka qenë prej njerëzve që e ka dëshmuar shehadetin La ilahe ilAllah dhe ka vepruar Pejgamberi me këtë ajet dhe ky ajet ka dëshmuar për këto probleme të cilat ndodhin.

Shukri aliu

Baza e ushtrisë së tagutit bashkëpuntorëve dhe ndihmësve të tyre është kufri

Rregulla -" Baza për ushtarët e tagutit dhe bashkëpunëtorëve të tij është kufri " kjo është e saktë. Më duhet të theksoj pavarësisht nga fakti që ne nuk e mohojm këtë rregullë të përmendurë më lart, dhe që fjalimi ynë nuk ka të bëjë vetëm me ushtrin dhe ndihmësat e tagutit. Rregulli në të cilën i përmbahemi është se baza e tyre është kufri deri sa nuk shohim se çfarë është e kundërta e kësaj. Ky rregull është i bazuar në tekste juridike të sheriatit dhe në argumentet e së të jashtmes, dhe ky rregullë nuk është i bazuar në bazë të rregullave të shtetit. Sepse ajo që është e qartë tek ushtria e tagutit, policia e tyre, shërbimet sekrete dhe të sigurisë është që ata janë mbrojtësit e shirkut dhe mushrikëve.

- Ata janë vigjilentë për mbikëqyrjen e ligjeve laike të kafirave. Ata i mbrojnë, forcojnë, dhe i zbatojnë ato me gjithë fuqin e tyre.

- Ata janë shtyllat që mbajnë fronin e tagutit i cili mbrohet me anë të tyre nga aderimi i sheriatit dhe zbatimin e tij.

- Ata janë forca e tij dhe ndihmësit të cilët e ndihmojnë atë në zbatimin e ligjeve të kafirave në lejimin e haramit siç është riddeja (dalja nga feja), alkooli, kamata, dhe kështu me radhë.

- Ata janë ata që i sulmojnë çdo robë të Allahut i cili e mohon kufrin në tagut dhe shirkun e tyre, ku i cili kërkon të ndihmojë fenë të cilët këta e kanë hequr dhe i cili kërkon të vendosë ligjin e Allahut.

Ky është fakti i veprave të tyre të cilat kthehen në dy shkaqe të kufrit:

-Ndihma ndaj shirkut (marrja e ligjeve në duart e tyre dhe vendosja e ligjeve të kufrit dhe tagutit)

-Miqësimi me mushrikët dhe ndihma e tyre kundër muvehhidëve.

Ka shumë tekste të Sheriatit që tregojnë se këto dy gjëra janë mosbesim i qartë ku në mënyrë detale është bërë fjalë në librat tjera, kështu që për këtë nuk do të flasim këtu, por qëllimi ynë ka qenë të tregojm në rregullin e lartë përmendur.

Allahu thotë: "E ata që nuk besuan luftojnë në rrugën e tagutit ” (En-Nisa 76).

Dhe I Lartësuar thotë: " E kush prej jush i miqëson ata, ai është prej tyre ”. "(El-Maide 51)

Prandaj, çdo person i cili e shpreh miqësin në mënyrë të dukshme me pabesimtarët ose ju ndihmonë atyre, ose luftonë në rrugën e tagutit dhe është në anën e tyre, dhe ndihmën e tij e demonstron me gjuhë dhe dorë, baza e të tillëve është se ata janë prej një grupi të njerëzve prej atyre të cilët janë pabesimtarë.

Dhe për këtë shkak marrëdhënia e Profetit ndaj pabesimtarëve ku me të cilët ka luftuar, ndihmëtarëve të tyre, mbështetësve dhe aleatëve që ju ndihmuan kundër muslimanëve është ndërtuar në këtë bazë.

Shih p.sh. se si i Dërguari salallahu alejhi ve selem është sjellur ndaj Abassit sikur ndaj pabesimtarit, edhe pse ka thënë ai se është musliman, kur është nxënë robë në ditën e Bedrit në radhët e ushtrisë së mushrikëve.

Shih gjithashtu tregimin të cilin e ka shënuar Muslimi në hadithin me nr. 1008 në versionin e shkurtuar të Imran Ibn Husejnit, për një njeri nga Beni akilit aleatit të fisit Thekif, të cilët muslimanët e nxën robë lufte për shkak prapësis së tij të aleatëve të tij, kur fisi thekif e ka shkelur marrëveshjen me Pejgamberin, Pejgamberi nuk e liroi edhe pse ai i tha që është muslimanë por me të veproi ashtu si me pabesimtarin. E ka marrë si plaçkë të lufte deven e tij dhe e ka këmbyer atë për dy muslimanë.

I tillë ka qenë edhe veprimi i sahabëve, radijAllahu anhu, pas tij kanë vepruar ashtu me të gjithë ata që kanë pasur mbështetje dhe fuqi dhe të cilët kanë dal nga kufijtë e sheriatit.

Shiqoni trajtimin e tyre, gjatë kohës së Hilafetit të Ebu Bekrit, ndaj ndihmësve të Musejlem Kedhabit dhe murtedët tjerë të ngjajshëm si këta, sikurse ndihmësit e Tulejhe el- esedit. I tekfiruan të gjithë dhe ndaj tyre janë sjellur në mënyrë të njëjtë dhe asnjëri prej sahabve nuk e ka kundërshtuar këtë.

Për këtë arsye, tek ne baza e kufrit në secilin person që i bashkëngjitet këtyre institucioneve dhe punëve të tyre, e cila bazë është të ndihmuarit e tyre ndaj shirkut dhe ndjeksëve të tyre. Secili prej tyre e gjykojm me rregullin e kufrit dhe mbi ta zbatohen rregullat e kufrit, për shkak të asaj që kanë shfaqur sebepin e kufrit, derisa nuk tregohet e kundërta e saj, në aspektin e pengesave të tekfirit të atij personi që i përshkruhet islamit. I tilli përjashtohet nga baza.[16]

Pytje dhe përgjigje që janë të lidhura me temën

Fetvaja e shejhut dhe dijetarit të madh Abdulaziz ibn Bazit për mos-lejimin e aleancës dhe bashkimit me mosbesimtarët dhe mos kërkimi i ndihmës prej tyre

Pyetje: Falenderimi i takon Allahut , paqja e mëshira e tij qofshin mbi atë, pas të cilit më nuk ka të dërguar'

Shejh i nderuar Abdulaziz ibn baz, disa njerëz thonë dhe përhapin fjalë se ju u keni dhënë fetva atyre për lejimin e aleancës me mosbesimtarët prej atdhetarëve, ata që thërrasin në bashkimin e arabëve, popullorëve dhe komunistëve .... **A lejohet bashkëpunimi me ta, apo bashkimi për rrëzimin e një zullumqari dhe në vijim për ngritjen e një shteti**, feja e të cilit do të jetë islami dhe që do të bazohet në lirinë e bindjeve fetare dhe në lirinë e partive politike?

Përgjigjja: Falenderimi i takon Allahut, paqja dhe mëshira e Tij qofshin mbi të Dërguarin e Tij, mbi familjen, shokët dhe ata që ndjekin udhëzimin e tij.

Prej meje nuk ka dal ndonjë fetva për lejimin e alenacës me mosbesimtarët, qofshin ata prej arabëve apo prej të huajve, por ajo që ka dalë prej meje është se **nuk lejohet alenaca me askënd prej kufarëve**. Ajo prej të cilën jam pyetur ka qenë për atë të cilin dëshiron të kthehet nga ajo që ka pas besuar prej besimeve të kufarëve, që të pendohet prej saj dhe të bashkëpunojë me muslimanët në luftën kundër një grupi prej kufarëve. Kjo është diçka e qëndrueshme për të, sepse ai që pendohet nga gjynahu është sikur mos të kishte bërë gjynah. Kush pendohet nga kufri dhe

[16]Shih : f.145-147. Shkëputur nga libri:"Thelathenije" Ebu Muhammed Asim el-Makdisi Përktheu: Ahmed ebu-Muhamed

shirku i tij, pastaj dëshiron të luftoj me vëllezerit e tij muslimanë në xhihad të ligjshëm, kjo nuk ka ndonjë problem, sepse pendimi e fshin atë që ka qenë më parë ...

Ndërsa që **të bëjë aleancë me kafirin komunist, çifut, të krishter, apo çdo lloj kafiri, <u>bashkëpunimi dhe aleanca me ta nuk lejohet</u>**, sepse ka ardhur hadith i saktë nga i Dërguari se ,, **atij i erdhi një burrë në luftën e Bedrit dhe i tha: O i Dërguari i Allahut, dua të luftoj përkrah teje. Ai Salallahu alejhi ve selem i tha: A je bërë musliman? Ai i tha: ,, Jo ,, . Ai i tha: ''Atëhere kthehu, sepse unë nuk i kërkoj ndihmë idhujtarit''**

i Dërguari bëri të qartë se ai nuk i kërkon ndihmë idhujtarëve për të luftuar kurejshët, po kështu, **nuk u kërkohet ndihmë idhujtarëve dhe kufarve <u>për të luftuar çdo lloj grupi</u>**, sepse ata nuk besojnë. Ndihma u kërkohet besimtarëve të udhëzuar dhe muslimanëve edhe nëse bëjnë gjynahe, ndërsa **kufarëve nuk u kërkohet ndihmë dhe <u>nuk bashkohemi me ta për të luftuar ndaj çdo lloj grupi qoftë</u>** ...''

Fetva të Komisionit të përhershëm rreth formave të miqësimit me jobesimtarë se cilat prej tyre janë të kufrit e cilat jo?[17]

Pyetje:Çfarë është kufri me të cilin dallojmë miqësimin me jobesimtarët i cili është kufër dhe të nxjerr nga feja. Pasi që shpesh herë dëgjojmë se kush han ushqim me mushrik, apo ulet me të, apo ndriçohet me dritën e tij, apo ia gdhendë një laps atij, apo ia jep një laps, është mushrik. Neshpesh herë kemi punë me jehudë dhe krishterë, për arsye se jetojmë në një vend?

Përgjigje: Falënderimi i takon vetëm Allahut, paqja dhe mëshira e Tij mbi të Dërguarin, familjen dhe shokët e tij, e më pas:

Miqësimi me jobesimtarët e cila është kufër (i madh) për atë i cili i miqëson në atë formë është dashuria e tyre, ndihma kundër muslimanëve. Thjeshtë vetëm sjellja me ata në mënyrë të drejtë nuk është kufër, po ashtu edhe përzierja me ata për t'i thirrur në Islam, as ndeja në mexhlise me ata dhe udhëtimi tek ata për të përhapur Islamin". [18]

Fetvaja e shejhut dhe dijetarit të hadithit Nasirudin el Albanit për mos-lejimin e aleancës dhe bashkimit me mosbesimtarët dhe mos kërkimi i ndihmës prej tyre

Pyetja:Shejh i nderuar, Nasirudin el albani, ju keni ndëgjuar prej disa kohësh <u>për kryerjen e një aleance atdhetare ndërmjet ihvanul muslimin dhe komunistëve, ringjallësve dhe nasirinëve</u>, në lidhje me atë që quhet Bashkimi Atdhetar për çlirimin e sirisë. Cili është gjykimi i islamit për këtë vepër? Shpresojmë të na sqaroni këtë dhe Allahu ju shpërbleftë me të mira'

[17](nga fetvaja 96/1)

[18] Fetava Lexhne Daime 71/2

Përgjigja: Ajo që unë besoj, pas falenderimit të Allahut dhe dërgimit salavat mbi të Dërguarin e Tij salallahu alejhi ve selem, është se **kjo aleancë nuk ka shembull në islam dhe nuk ka ndodhur diçka e ngjajshme me të pas kohës së të Dërguarit salallahu alejhi ve selem, aq më pak në jetën e tij**. Kjo për dy shkaqe kryesore:

së pari: **Kjo është një aleancë e bërë nga një grup i cili nuk përfaqëson, vetëm se veten e tij dhe jo muslimanët**. Nuk mund të ketë asnjë aleancë. Nëse ajo do të ishte e lejuar, kjo, do të ishte vetëm nga ana e udhëheqësit musliman, i cili është zgjedhur me zgjedhjen e lirë të muslimanëve dhe jo kundra dëshirës së tyre.

Së dyti: Në këtë aleancë gjenden disa gjëra të qarta që nuk janë në interes të muslimanëve, sepse ai me të cilin po bënë aleancë është i fortë në armë dhe në përgaditje ushtarake, ndërsa tjetri është i dobët. Kështu që përfundimi do të jetë se i dobëti do të mundet qoftë edhe **pas një kohe të shkurtër dhe përsëri do të kthehet gjendja ashtu siç është tani**, ***ku gjykohet me ligj tjetër nga ai që ka zbritur Allahu.*** Kjo aleancë e cila është lidhur ndërmjet dy palëve është bojë në letër, siç thonë'' .[19]

Si është puna me atë që iu ndihmon pabesimtarëve kundër muslimanëve nga frika për pasurin?

Shejh Abdul-Aziz er-Rraxhihi

Pyetje: Si është puna me atë që i ndihmon mosbesimtarët kundër Muslimanëve nga frika për pronësitë e tij në këtë dynja?

Përgjigje: Ky person ka bërë kufër, edhe nëse e bën nga frika për pronësitë e tij në këtë dynja, duke u bazuar në tekstin e Kur'anit: "**Kjo, për shkak se ata parapëlqyen jetën e kësaj bote para asaj të Botës Tjetër.**" [Nahl, 107] Kjo do të thotë se ai zotëron disa prona të kësaj dynjaje. Ky person ka bërë kufër, sepse i ka dhënë përparësi pronave të kësaj dynjaje para Fesë së tij. Feja e Allahut ka përparësi para përfitimeve të kësaj dynjaje, nëse ai i vendos përfitimet e kësaj dynjaje para Fesë së tij, ai ka bërë kufër.

Gjithashtu shejh Abdul-Aziz er-Rraxhihi thotë: *Nëse dikush i ndihmon mushrikëve kundër Muslimanëve, kjo do të thotë se ai është miqësuar me mushrikët dhe i do ata. Kështu që miqësimi i tij me ta është dalje nga feja sepse kjo tregon dashurinë që ka ai për ta. Nëse ai i ndihmon mushrikëve kundër Muslimanëve me lekë, me armë ose duke u dhënë mendim, ky është argumenti që ai i do ata, dhe t'i duash ata është braktisje e fesë.*[20]

Burimi: Shpjegim i anuluesve të Islamit (*Sherh Neuakidul-Islam*) Nga Shejkhul-Islam Muhamed Ibn Abdul-Uehab (Allahu e mëshiroftë) me shpjegim të Shejkh Abdul-Aziz er-Rraxhihi.f. 10-21.

[19]Shih:'' Metoda e selefëve në trajtimin e fitneve'' F. 55-56. Burimi: www.rrugetepaqes.net

[20] Burimi: Shpjegim i anuluesve të Islamit (Sherh Neuakidul-Islam) Nga Shejkhul-Islam Muhamed Ibn Abdul-Uehab (Allahu e mëshiroftë) me shpjegim të Shejkh Abdul-Aziz er-Rraxhihi.f. 10-21.
Marrë nga faqja e pseudoselefive: www.mburoja.net .

Fetvaja e Ibn Tejmijes për ushtrinë e Tatarëve dhe atyre që janë si ata

U pyet ibnu Tejmije për ushtrinë e Tatarëve: disa prej tyre dëshmojnë se nuk ka të adhuruar më të drejtë përveç Allahut (La Ilahe il-lAll-llah) mirëpo në anë tjetër veprojnë gjëra që e kundërshtojnë teuhidin. A lejohet luftimi i tyre?

U përgjigj: Këta njerëz për të cilët po pyet një pjesë e ushtrisë tyre janë qafira të krishterë dhe mushrikë dhe pjesa më e madhe e tyre paraqiten si muslimanë të cilët dëshmojnë shahadetin kur u kërkohet, e respektojnë profetin mirëpo vetëm një pjesë shumë e vogël e tyre falen. Ata që agjërojnë ramazanin në mesin e tyre janë më shumë se ata që falen. E vlerësojnë muslimanin më shumë se të tjerët dhe muslimanët e devotshëm kanë pozitë të lartë në mesin e tyre. Ata kanë disa gjëra prej islamit dhe janë me grada të ndryshme në besim.

Mirëpo realiteti i shumicës së tyre për të cilët luftojnë është lënia e shumë prej dispozitave të islamit ose shumicën e tyre. Së pari ata obligojnë hyrjen në islam mirëpo nuk e luftojnë atë që e braktis islamin, përkundrazi (ata) çdo qafir që lufton për shtetin mongol është i respektuar dhe është i lirë edhe nëse është qafir dhe armik i Allahut dhe profetit. Dhe luftojnë këdo që rebelohet kundër shtetit mongol edhe nëse është prej muslimanëve të mirë.

Pra nuk i luftojnë qafirat dhe as nuk i ngarkojnë ehlu kitabin me pagimin e xhizjes dhe nënshtrim. As nuk i ndalojnë ushtarët e tyre të adhurojnë çfarëdo që dëshirojnë; diellin, hënën etj. Përkundrazi mesa kupton prej realitetit të tyre se ata e konsiderojnë muslimanin si njeri të drejtë dhe të devotshëm ndërsa qafirin si musliman i prishur.

Shumica e tyre nuk e konsiderojnë jetën dhe pasurinë e muslimanëve të mbrojtura vetëm nëse prijësi i tyre i ndalon. Pra nuk u qëndrojnë korrekt vaxhibeve fetare dhe nuk gjykojnë në mesin e tyre me atë që ka zbritur Allahu por gjykojnë me ligje të shpikura që përputhen me islamin ndonjëherë dhe e kundërshtojnë islamin në çështje tjera.

Luftimi i krahason ushtarët tatar për të cilët flet Ibnu Tejmije me ushtarët e ushtrive arabe sot që detyra dhe misioni i tyre i vetëm është vetëm ruajtja e fronit të tagutit dhe madhërimi i tij dhe po ti krahasosh me shumë ushtri të tjera në krahinat ku jetojnë muslimanët, ke për të kuptuar se ushtria e tatarëve ka qenë më e mirë se ushtria e arabëve sot dhe do të gjesh shumë vepra dhe cilësi të mira të cilat nuk i gjen në ushtrinë e kësaj kohe, e megjithatë Ibnu Tejmije thotë për ta: "Luftimi i këtij lloj njerëzish është detyrë me pajtimin e të gjithë muslimanëve. Askush që e njeh islamin dhe e njeh realitetin e tyre nuk dyshon për këtë."

Nëse luftimi i atij që bën kufër si tatarët është detyrë me ixhmanë e muslimanëve, atëherë luftimi i atyre që bëjnë kufër, padrejtësi dhe poshtërsia më të mëdha është detyrë më parësore.

Ibnu Tejmije (Allahu e mëshiroftë) për ata që refuzojnë të pasojnë disa dispozita të islamit thotë: "Çdo grup që refuzon praktikimin e një dispozite të dukshme dhe mutevarite (të mirënjohur) duhet të luftohen derisa të jetë e gjithë feja për Allahun. Kjo është me pajtimin e të gjithë dijetarëve. Dejlem Himjeriut thotë: E pyeta të Dërguarin e Allahut dhe i thashë: O i dërguar i Allahut! Ne jetojmë në një vend ku lodhemi shumë prej punës së rëndë, prandaj për të përballuar punën dhe ngricat prodhojmë një pije prej grurit. I tha: A të deh? I thamë: Po. Tha: Lëreni. I thashë: Disa njerëz nuk duan ta lënë. tha: Nëse refuzojnë ta lënë atëherë vritini."

Dhe thotë në një vend tjetër: "Çdo grup që paraqitet si musliman dhe refuzon praktikimin e disa dispozitave të dukshme dhe të mirënjohura, duhet të luftohen me pajtimin e të gjithë muslimanëve derisa feja të jetë e gjitha për Allahun. Ashtu siç i luftoi Ebu Bekri dhe sahabët ata që refuzuan

dhënien e zekatit… Pra kjo është vërtetuar me Kur'an dhe sunnet dhe ixhmanë e umetit se luftohet kushdo që nuk i qëndron korrekt një dispozite të islamit edhe nëse i shqipton dy shahadetet.

Çdo grup që refuzon praktikimin e disa namazeve farz, ose agjërimin, ose haxhin, ose refuzon konsiderimin e gjakut dhe pasurisë së mbrojtur, ose refuzon konsiderimin e gjakut dhe pasurisë të martesës dhe mahremit, ose nuk e pranon xhihadin kundër qafirave, ose obligimin e xhizjes kundër ehlu kitabit, e të tjera dispozita që lidhen me obligimet dhe ndalesat fetare për të cilat nuk mund të justifikohet askush, i mohon dhe i braktis dhe bën kufër me mohimin e obligueshmërisë së tyre, ky grup duhet të luftohet për këtë shkak edhe nëse i pohon këto dispozita. Në këtë pikë nuk di ndonjë kundërshtim në mesin e dijetarëve.

Luftimi dhe vrasja e atij që vepron vepra që e rrëzojnë imanin është më parësore nëse ai këmbëngul që të mos pendohet. I dërguari i Allahut thotë në hadithin sahih: "Vriteni atë që bën ridde (dezerton) prej fesë së tij."[21]

A është e lejuar për çdo ushtarë të ushtrisë femohuese të themi se janë murtedda (felëshues – të dalur nga dini islam)

Shejh Ebul Welid el-Makdisi

Pyetje : Es - selam alejkum Shejhu ynë i dashur ... Allahu të shpërbleftë për shërbimin tuaj ndaj Islamit dhe muslimanëve dhe këtij minberi ... Allahu të ruajtë!

A është e lejuar për të thënë fjalën "murtedda" (femohues) për shembull, të ushtrisë Pakistaneze, apo Afganistane , apo Irake , për shkak se kjo ndonjëherë mund të ndodhë që disa prej tyre nuk janë murtedda ? cila është dëshmia e lejueshmërisë së kësaj fjale, nëse është kështu?

Së dyti : Cila është dispozita e oficerëve dhe ushtarëve të ushtrisë pakistaneze - të cilët nuk marrin pjesë në betejë, dhe largohen nga të ndihmuarit e ushtrisë për të luftuar? A vlenë riddeja (felëshimi) vetëm me prezentimin (në atë ushtëri) ose që është vetëm e lidhur për të?

Përgjigje : Me emrin e All-llahut, falenderimi i takon Allahut, bekimet dhe paqja qofshin mbi të Dërguarin e All-llahut , më pas:

Këto ushtri që ju i keni përmendur si shembuj , janë ushtarë të caktuar të qeverive murtedde të tagutave, baza tek këta është kufri (mosbesimi) dhe riddeja (felëshimi); sepse ata janë që po iu ndihmojnë tagutave dhe që po ua japin ndihmën e tyre dhe po i forcojnë shtyllat e tyre, si dhe po i zbatojnë ligjet laike dhe kushtetutat e pabesimtarëve me zjarrë dhe me hekur, dhe po i vrasin muxhahidët, thirrësat dhe muvehhidët, dhe po bëjnë gjëra tjera prej mukeffirateve të qarta – të veprave të cilat e nxjerrin njeriun nga islami.

Dhe sipas kësaj, çdo kush që i përkatësohet (i takon) këtyre ushtrive është **kafir murtedd pamarrëparasysh se çfarë është puna e tij në ato ushtëri**, si dhe është lejuar të themi murtedd për të. Dhe argument për këtë se është lejuar të themi (pabesimtarë) është fjala e të Lartësuarit: **Thuaj: " O ju jobesimtarë"** (Sureja Kafirun. 1.)

[21]Shiko: www.teuhid.net

All-llahu ka kërkuar nga Profeti alejhis-salatu ves-selam që t'i adresohet jobesimtarëve duke i quajtur ata me emrin e tyre, ku në të cilën Allahu i ka quajtur ashtu, dhe murtedd është ai i cili ka bërë mosbesim pas Islamit, dhe ai bie në atë adresë dhe emër.

Si dhe çdo individ i cili është në atë ushtri zbret ky rregull, dhe ai i cili nuk lufton kjo atë nuk e nxjerrë dhe nuk e veçonë nga rregulli bazë të cilën ai e ka atë si një ushtar i tagutit. Për shkak se dijetarët kanë vënë rregulla që bashkëpunëtori indirekt e merrë rregullin e drejtpërdrejtë të pjesëmarrësve në grupet luftarake.

Thënia që është përmendur se ndonjëherë në këto ushtëri ekzsitonë mundësia të gjendet ndonjë që nuk e ndihmonë qeverin, as nuk e merrë atë për mbrojtës, dhe as nuk i ndihmon ligjeve laike, si dhe gjërave tjera përveç tyre; me të vërtetë kjo është një fantazi që është shumë larg nga realiteti, dhe për këtë nuk ka dëshmi, përkundrazi e kundërta është e vërtetë, por më e pakta që mund të them për këtë - nëse supozojmë se kjo ka mundësi me ekzistuar – atëherë kjo do të thotë se ata me vullnetin e tyre janë duke e rritur numrin e tagutit në mëkat, dhe ai që e rrit numrin e erët të një populli, ai është prej tyre. Ka thënë Imam En-Nevevi: "Ai i cili rrit errësirën (numrin) të një populli, ai e merrë atë rregull të tyre në ndëshkimin e jashtëm të kësaj bote".

Pastaj , në qoftë se ne supozojmë se në këto ushtri gjendet një i tillë që nuk merrë pjesë në luftë dhe largohet nga ndihmesa e ushtrisë në luftë, dhe tek ai gjendet njëra nga pengesat e tekfirit e cila merret parasysh, dhe ne besojmë në të, atëherë ne e largojmë rregullin e tekfirit nga ai dhe nuk e tekfirojm atë, derisa nuk zhduket pengesa, nëse ai qëndron në ushtri edhe pas zhdukjes së pengesave, atëherë ai person bëhet pabesimtarë, dhe nëse largohet Allahu e ka shpëtuar atë, dhe kjo për neve është më e dashur. Por nëse ne nuk e dimë se tek ai gjendet pengesa e caktuar, ai më pas qëndron mbi bazën se ai është nga ndihmësat e tagutit në kufrin e tyre me dëshirë, si dhe e merrë rregullin e ushtarit të tagutit. I Lartësuari ka thënë: **"Ata që besojnë luftojnë në rrugën e All-llahut, dhe ata që nuk besuan luftojnë në rrugën e tagutit dhe luftoni pra, kundër miqëve të Shejtanit. Në të vërtetë kurthat e shejtanit janë të dobët".**

Megjithatë, nëse doni më shumë argumente për këtë dhe shpjegim më të hollësishëm, atëherë unë ju sugjeroj që t'i ktheheni librit „Ed-delail fi hukmi muvelati ehlil-ishrak" nga Shejh Sulejman bin Abdilah bin Shejh Muhamed bin Abdilvehhab. Në të vërtetë ai ka shkruar një përgjigje të ngjajshme për pyetjen tuaj, dhe në të ai ka përmbledhur dhe numëruar argumentet e kufrit të atij që i merrë për miqë dhe ndihmës kupolët dhe ligjet laike, dhe iu bashkangjitet ushtrive të tyre; dhe suksesi është tek Allahu i Plotfuqishëm.[22]

---

[22]Burimi i fetvasë: http://tawhed.ws
Përktheu stafi: Akidja Islame